

Udenrigsministeriet

Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret

Asiatisk Plads 2 – 1448 København K

Tlf.: 33 92 03 24 E-mail: JTEU@um.dk

JTEU j.nr. 23/02607

7. juni 2024

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Proces-skridt	Dato
C-607/21	<p>État belge</p> <p><u>Emne:</u> Krav til dokumentation for forsørgelsesforhold efter opholdsdirektivets art. 2, stk. 2, litra d), i en situation, hvor ansøgningen om opholdsret ikke indgives i forbindelse med indrejsen i værtsmedlemsstaten</p> <p><u>Spørgsmål:</u> 1. Skal der i forbindelse med undersøgelsen af begrebet person, der forsørges, som omhandlet i artikel 2, stk. 2, litra d), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, om ændring af forordning (EØF) nr. 1612/68 og om ophævelse af direktiv 64/221/EØF, 68/360/EØF, 72/194/EØF, 73/148/EØF, 75/34/EØF, 75/35/EØF, 90/364/EØF, 90/365/EØF og 93/96/EØF tages hensyn til en ansøgers situation, når denne allerede befinder sig på den stats område, hvor referencepersonen er etableret? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, skal en ansøger, der befinder sig lovligt på denne stats område, da behandles forskelligt i forhold til en ansøger, der ikke befinder sig lovligt på dette område? 3. Skal artikel 2, stk. 2, litra d), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, om ændring af forordning (EØF) nr. 1612/68 og om ophævelse af direktiv 64/221/EØF, 68/360/EØF, 72/194/EØF, 73/148/EØF,</p>	UM JM UIM	Mundtlig forhandling	13.06.24

	75/34/EØF, 75/35/EØF, 90/364/EØF, 90/365/EØF og 93/96/EØF fortolkes således, at en slægtning i opstigende linje for at kunne anses for at blive forsørget og således falde ind under denne bestemmelses definition af »famiemedlem« [kan påberåbe] sig et reelt forsørgelsesforhold i oprindelseslandet, der er fastslået ved hjælp af dokumenter, som imidlertid blev udstedt flere år før tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen om opholdstilladelse som familiemedlem til en unionsborger, med den begrundelse, at afrejsen fra oprindelseslandet og indgivelsen af ansøgningen om opholdstilladelse i værtsmedlemsstaten ikke er tidsmæssigt sammenfaldende? 4. Såfremt det tredje spørgsmål besvares benægtende, hvad er da kriterierne for bedømmelsen af forsørgelsesforholdet for en ansøger, der ansøger om tilladelse til at slutte sig til en unionsborger eller dennes partner som slægtning i opstigende linje uden at have kunnet opnå opholdstilladelse på grundlag af en ansøgning indgivet i umiddelbar forlængelse af afrejsen fra oprindelseslandet?			
C-383/23	ILVA <u>Spørgsmål:</u> I. Skal begrebet "virksomhed" i artikel 83, stk. 4-6, i databeskyttelsesforordningen forstås som en virksomhed som omhandlet i artikel 101 og 102 i TEUF, jf. præambel betragtning 150 i databeskyttelsesforordningen, og EU-Domstolens retspraksis inden for EUkonkurrencerettens område, således at begrebet "virksomhed" omfatter enhver enhed, som udover økonomisk virksomhed, uanset denne enheds retlige status og dens finansieringsmåde? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Skal artikel 83, stk. 4-6, i databeskyttelsesforordningen fortolkes således, at der ved udmåling af en bøde til en virksomhed skal lægges vægt på den samlede globale årlige omsætning i den økonomiske enhed, som virksomheden måtte indgå i, eller alene på den samlede globale årlige omsætning i virksomheden selv?	JM	Mundtlig forhandling	19.06.24

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Forkortelser i sagstypeskolonnen:

O-sag = Sagen følges til orientering

F-sag = Sagen følges med henblik på eventuel afgivelse af mundtligt indlæg

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessent	Sagstype	Proces-skridt	Dato
C-646/21	Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid <u>Påstande:</u> 1. Skal kvalifikationsdirektivets artikel 10, stk. 1, litra d), fortolkes således, at vestlig(e) normer, værdier og faktisk levemåde, som tredjelandsstatsborgere overtager, når de i en betragtelig del af den fase af livet, hvor deres identitet formes, har opholdt sig på medlemsstatens område og er blevet fuldgyltige medlemmer af	UIM	O-sag	Dom	11.06.24

	<p> samfundet, må betragtes som fælles baggrund, der ikke kan ændres, eller som er så grundlæggende for deres identitet, at ingen mennesker bør tvinges til at give afkald derpå? </p> <p> 2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, skal tredjelandstats-borgere, som – uanset årsagerne hertil – har overtaget tilsvarende vestlige normer og værdier i kraft af faktisk ophold i denne medlemsstat i den fase af livet, hvor deres identitet formes, betragtes som »medlemmer af en bestemt social gruppe« som omhandlet i kvalifikationsdirektivets artikel 10, stk. 1, litra d)? Skal spørgsmålet, om der er tale om »medlemmer af en bestemt social gruppe, som har en særskilt identitet i det relevante land«, afgøres ud fra denne medlemsstats synsvinkel, eller skal det i forbindelse med kvalifikationsdirektivets artikel 10, stk. 2, fortolkes således, at der skal lægges afgørende vægt på, om udlændingen kan godtgøre, at den pågældende i sit oprindelsesland betragtes som en del af en bestemt social gruppe, eller at dette i al fald tillægges den pågældende? Er betingelsen om, at vestliggørelse alene kan føre til flygtningestatus, hvis dette skyldes religiøse og politiske grunde, forenelig med kvalifikationsdirektivets artikel 10, sammenholdt med forbuddet mod refoulement og med retten til asyl? </p> <p> 3. Er en national retspraksis, hvorefter en besluttende myndighed ved bedømmelsen af en ansøgning om international beskyttelse afvæjer barnets tarv uden først konkret at (lade) fastslå (i hver procedure), hvad der er barnets tarv, forenelig med EU-retten, særligt med artikel 24, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«), sammenholdt med chartrets artikel 51, stk. 1? Skal dette spørgsmål besvares anderledes, hvis medlemsstaten skal afgøre en ansøgning om opholdstilladelse med henvisning til sædvanlige grunde, og barnets tarv herved skal tages i betragtning? </p> <p> 4. På hvilken måde og i hvilken fase af bedømmelsen af en ansøgning om international beskyttelse skal, henset til chartrets artikel 24, stk. 2, barnets tarv og særligt den skade, som en mindreårig har pådraget sig ved et mangeårigt faktisk ophold i en medlemsstat, tages i betragtning og afvejes? Har det herved betydning, om dette faktiske ophold var lovligt? Er det ved afvejningen af barnets tarv under ovenstående bedømmelse relevant, om medlemsstaten har truffet afgørelse vedrørende ansøgningen om international beskyttelse inden for de herfor gældende EU-retlige frister, eller om en tidligere pålagt pligt til hjemrejse ikke er blevet respekteret, og at medlemsstaten i det følgende ikke udsendte de mindreårige, således at deres faktiske ophold i medlemsstaten kunne fortsætte? </p> <p> 5. Kan det forenes med EU-retten, at der i henhold til en national retspraksis sondres mellem den første og fornyede ansøgninger om international beskyttelse i den forstand, at sædvanlige grunde til international beskyttelse ikke tages i betragtning ved fornyede ansøgninger om international beskyttelse, når henses til chartrets artikel 7, sammenholdt med artikel 24, stk.2? </p>				
--	---	--	--	--	--

C-305/22	<p>C.J. <u>Påstande:</u> 1. L'article 25 de la décision-cadre 2008/909 doit-il être interprété en ce sens que, lorsque la juridiction qui exécute un mandat [d'arrêt] européen entend appliquer l'article 4, point 6, de la décision-cadre 2002/584 en vue de la reconnaissance du jugement de condamnation, elle est tenue de demander le jugement et le certificate émis en vertu de la décision-cadre 2008/909 ainsi que d'obtenir le consentement de l'État de condamnation en vertu de l'article 4, paragraphe 2, de la décision-cadre 2008/909 ? 2. L'article 4, point 6, de la décision-cadre 2002/584, lu en combinaison avec l'article 25 et avec l'article 4, paragraphe 2, de la décision-cadre 2008/909, doit-il être interprété en ce sens que le refus d'exécuter un mandat d'arrêt européen émis aux fins de l'exécution d'une peine privative de liberté ainsi que la reconnaissance du jugement de condamnation, sans que ce dernier ait été effectivement exécuté par l'emprisonnement de la personne condamnée, en raison de la grâce et de la suspension de l'exécution de la peine en vertu du droit de l'État d'exécution, et sans avoir obtenu le consentement de l'État de condamnation dans le cadre de la procédure de reconnaissance, [entraînent] la perte du droit de l'État de condamnation de procéder à l'exécution de la peine en vertu de l'article 22, paragraphe 1, de la décision-cadre 2008/909 ? 3. L'article 8, paragraphe 1, sous c), de la décision-cadre 2002/584 doit-il être interprété en ce sens qu'un jugement prononçant une peine privative de liberté sur le fondement duquel a été émis un mandat d'arrêt européen refusé en vertu de l'article 4, point 6, [de cette décision-cadre], jugement qui a été reconnu mais qui n'a pas été effectivement exécuté par l'emprisonnement de la personne condamnée, en raison de la grâce et de la suspension de l'exécution de la peine en vertu du droit de l'État d'exécution, et sans avoir obtenu le consentement de l'État de condamnation dans le cadre de la procédure de reconnaissance, perd sa force exécutoire ? 4. L'article 4, point 5, de la décision-cadre 2002/584 doit-il être interprété en ce sens qu'une décision de justice ayant refusé l'exécution d'un mandat d'arrêt européen émis aux fins de l'exécution d'une peine privative de liberté et ayant reconnu le jugement de condamnation en vertu de l'article 4, point 6, de la décision-cadre 2002/584, sans que celui-ci ait toutefois été effectivement exécuté par l'emprisonnement de la personne condamnée, en raison de la grâce et de la suspension de l'exécution de la peine en vertu du droit de l'État d'exécution (État membre de l'Union), et sans avoir obtenu le consentement de l'État de condamnation dans le cadre de la procédure de reconnaissance, constitue un jugement de « condamnation pour les mêmes faits par un pays tiers » ? Si la réponse à la quatrième question est affirmative, 5. L'article 4, point 5, de la décision-cadre 2002/584 doit-il être interprété en ce sens qu'une décision de</p>	JM	O-sag	GA	13.06.24
----------	--	----	-------	----	----------

	justice ayant refusé l'exécution d'un mandat d'arrêt européen émis aux fins de l'exécution d'une peine privative de liberté et ayant reconnu le jugement de condamnation en vertu de l'article 4, point 6, de la décision-cadre 2002/584, avec suspension de l'exécution de la peine en vertu de la loi de l'État d'exécution, constitue une « condamnation en cours d'exécution » lorsque la surveillance de la personne condamnée n'a pas encore commencé ?				
C-332/22	<p>Generalitat de Catalunya</p> <p><u>Spørgsmål:</u> FOR DET FØRSTE.- Det ønskes oplyst, om de foranstaltninger, der blev fastsat i Tribunal Supremos (øverste domstol) dom nr. 1425/2018 og 1426/2018 af 26. september 2018, hvis kriterium opretholdes i dag (30.11.2021) – og som består i at opretholde ansættelsen af den offentligt ansatte, der er udsat for misbrug, i det usikre ansættelsesforhold, indtil den ansættende forvaltning afgør, om der foreligger et strukturelt behov, og afholder de tilsvarende udvælgelsesprøver med henblik på at besætte stillingen med fastansatte offentligt ansatte eller tjenestemænd – udgør foranstaltninger, der opfylder kravene om sanktioner i § 5 i rammeaftalen i bilag til direktiv 1999/70. Eller om disse foranstaltninger derimod giver anledning til en opretholdelse af den usikre situation og af den manglende beskyttelse, indtil den ansættende forvaltning beslutter at afholde en udvælgelsesprøve med henblik på at besætte stillingen med en fastansat arbejdstager, hvilken prøves resultat er usikkert, eftersom disse prøver også er åbne for ansøgere, der ikke har været udsat for et sådant misbrug, og der er tale om foranstaltninger, der ikke kan anses for afskrækkende sanktionsforanstaltninger med henblik på rammeaftalens § 5, og som ikke sikrer, at formålene med rammeaftalen opfyldes. FOR DET ANDET.- Når en national retsinstitution i medfør af sin pligt til under alle omstændigheder at sanktionere det fastslåede misbrug (sanktionen er »nødvendig« og »umiddelbar«) konkluderer, at princippet om overensstemmende fortolkning ikke gør det muligt at sikre direktivets effektive virkning uden at anlægge en fortolkning contra legem af den nationale lovgivning, fordi der i medlemsstatens nationale retsorden ikke er indført nogen sanktionsforanstaltninger med henblik på anvendelsen af rammeaftalens § 5 i den offentlige sektor, bør betragtningerne i Egenberger-dommen af 17. april 2018 eller i dom (afsagt af Store Afdeling) den 15. april 2008 i sag C-268/06 anvendes, således at artikel 21 og 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«) tillader, at de bestemmelser i national ret, der er til hinder for at sikre den fulde virkning af direktiv 1999/70/EF, undlades anvendt, selv om disse bestemmelser har forfatningsmæssig status? bør det midlertidige ansættelsesforhold, som har karakter af misbrug, som følge heraf da ændres til et fast ansættelsesforhold, som er identisk og sammenligneligt med</p>	MIM	O-sag	GA	13.06.24

	ansættelsesforholdet for sammenlignelige vedtægtsmæssigt fastansatte, hvilket medfører sikkerhed i ansættelsen for ofret for misbruget, for at undgå, at det nævnte misbrug unddrager sig sanktioner, og at formålene med og den effektive virkning af rammeaftalens § 5 undermineres, selv om denne ændring er forbudt i henhold til national ret og Tribunal Supremos (øverste domstol) praksis eller kan være i strid med den spanske forfatning? M.fl. spørgsmål				
C-731/22	Unione di Comuni Alta Marmilla <u>Påstande:</u> Skal artikel 31, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og artikel 7, stk. 2, i direktiv 2003/88/EF, også betragtet hver for sig, fortolkes således, at de er til hinder for nationale bestemmelser eller retspraksis, der er begrundet i hensynet til de offentlige finanser, og hvorefter ansatte, herunder ledende medarbejdere, i de offentlige forvaltninger ved ansættelsesforholdets ophør under ingen omstændigheder kan opnå finansiel godtgørelse for optjent ferie, der ikke er blevet afholdt?	FVM	O-sag	Dom	13.06.24
C-737/22	BibMedia (forelagt af Østre Landsret) <u>Spørgsmål:</u> Er gennemsigtigheds- og ligebehandlingsprincippet i udbudsdirektivets artikel 18 og det deraf følgende forhandlingsforbud til hinder for, at der i forbindelse med et offentligt udbud af delkontrakter, jf. udbudsdirektivets artikel 27 og 46, gives en tilbudsgiver, der har afgivet det næstmest økonomisk fordelagtige tilbud, mulighed for, efter udløbet af tilbudsfristen og i overensstemmelse med det på forhånd fastlagte i udbudsbetingelserne, at levere de udbudte ydelser i en delkontrakt på samme vilkår som en tilbudsgiver, der har afgivet det økonomisk mest fordelagtige bud og derfor er tildelt en samtidig udbudt anden delkontrakt?	UM JM EM KFST	O-sag	Dom	13.06.24
C-62/23	Pedro Francisco <u>Spørgsmål:</u> 1) Skal artikel 27 i direktiv 2004/38/EF fortolkes således, at registreringer i politiets sagsstyringssystem kan danne grundlag for eller udgøre fundamentet for den pågældendes personlige adfærd ved vurderingen af, om der foreligger en reel trussel, når straffesagen har til formål at bevise, at der foreligger en sådan trussel? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, skal fortolkningen da, i lyset af direktivets artikel 27, være, at den statslige myndighed udtrykkeligt og detaljeret skal nævne de faktiske omstændigheder, som ligger til grund for registreringen i politiets sagsstyringssystem, og de retslige procedurer, som er indledt, samt følgerne heraf med henblik på at underbygge, at der ikke er tale om simple indledende formodninger	UM JM UIM	O-sag	Dom	13.06.24
C-80/23	Ministerstvo na vatreshnite raboti <u>Sagen vedrører:</u>	UM JM	O-sag	Dom	13.06.24

	<p>1. Er kravet om prøvelse af, om behandlingen er »strengt nødvendig« som omhandlet i artikel 10 i direktiv 2016/680 som fortolket af Domstolen i præmis 133 i dom [af 26.1.2023, Ministerstvo na vatreshnite raboti, C-205/21, EU:C:2023:49], opfyldt, hvis den gennemføres alene på grundlag af kendelsen om den formelle sigtelse af personen og på grundlag af dennes skriftlige afvisning af at lade sine biometriske og genetiske data indsamle, eller er det nødvendigt, at alle sagens akter foreligger for retten, som i henhold til national ret stilles til rådighed for retten i forbindelse med en anmodning om tilladelse til at gennemføre efterforskningskridt, som krænker fysiske personers retsfære, hvis denne anmodning fremsættes i en straffesag?</p> <p>2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Kan retten, efter at den har fået stillet sagens akter til rådighed, i forbindelse med bedømmelsen af den »streng[e] nødvendig[hed]« som omhandlet i artikel 10 sammenholdt med artikel 6, litra a), i direktiv 2016/680, også prøve, om der er væsentlig grund til at tro, at den pågældende person har begået en strafbar handling?</p>				
C-146/23 og C-374/23	<p>Adoreike og Sąd Rejonowy w Białymstoku</p> <p>Sagen vedrører:</p> <p>1) Skal værdierne demokrati, retsstaten, respekt for menneskerettighederne og retfærdighed, som fastsat i artikel 2 TEU, og bestemmelserne i artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU fortolkes således, at de tillægger den lovgivende og den udøvende magt i medlemsstaterne en eksklusiv skønsmargen til ved national lovgivning at fastsætte dommeres vederlag på et niveau, der alene afhænger af den lovgivende og den udøvende magts vilje?</p> <p>2) Skal bestemmelserne i artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU og chartrets artikel 47, som bl.a. omhandler domstolens uafhængighed, fortolkes således, at disse bestemmelser tillader medlemsstaterne at indføre regler ved national lovgivning, som fastsætter dommeres vederlag på et lavere niveau end det vederlag eller honorar, som staten fastsætter for medlemmer af andre juridiske erhverv?</p>	MEDST UM	O-sag	Dom	13.06.24
C-229/23	<p>HYA e.a.</p> <p>Sagen vedrører:</p> <p>Skal artikel 15, stk. 1, i direktiv 2002/58 sammenholdt med chartrets artikel 47, stk. 2, som fortolket ved Den Europæiske Unions domstol i dom af 16. februar 2023 i sag C-349/21 og i lyset af 11. betragtning til direktivet, chartrets artikel 52, stk. 1, og artikel 53 samt ækvivalensprincippet fortolkes således, at den forpligter en national domstol til</p> <p>– at undlade at anvende retsforskrifter (forfatningens artikel 121, stk. 4, NPK's artikel 174, stk. 4, og ZSRS' artikel 15, stk. 2) samt Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols fortolkning af EMRK's artikel 8, stk. 2, i dommen i sag nr. 70078, hvorefter der udtrykkeligt skal anføres en skriftlig begrundelse i retsafgørelsen</p>	UM JM	O-sag	Dom	13.06.24

	<p>om godkendelse (af aflytning, registrering og lagring af telekommunikation uden brugernes samtykke), uanset om der foreligger en begrundet anmodning, på grundlag af hvilken godkendelsen blev givet, idet grunden til ikkeanvendelsen ligger i, at det, når man sammenholder anmodningen og godkendelsen, kan konstateres, 1) af hvilke præcise grunde retten under de faktiske og retlige omstændigheder i det konkrete tilfælde nåede til den opfattelse, at lovens krav er opfyldt, og 2) for hvilken person og hvilket kommunikationsmiddel retsafgørelsen om godkendelse blev givet</p> <p>– i forbindelse med prøvelsen af, om den i sagen omhandlede telekommunikation skal udelukkes som bevis, at undlade at anvende en national retsforordning (NPK's artikel 105, stk. 2) eller fortolke den del af den i overensstemmelse med EU-retten, som kræver overholdelse af de nationale processuelle bestemmelser (i den foreliggende sag NPK's artikel 174, stk. 4, og ZSRS' artikel 15, stk. 2), og i stedet anvende den regel, som Domstolen fastlagde i dom af 16. februar 2023 i sag C-349/21?</p>				
C-368/23	<p>H3C mod MO <u>Spørgsmål:</u> »1. Skal artikel 25 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF af 12. december 2006 om tjenesteydelser i det indre marked – bl.a. henset til bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/43/EF af 17. maj 2006 om lovpligtig revision af årsregnskaber og konsoliderede regnskaber og i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 537/2014 af 16. april 2014 om specifikke krav til lovpligtig revision af virksomheder af interesse for offentligheden – fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for, at en national lovgivning forbyder revisorer og revisionsfirmaer at udøve enhver erhvervsaktivitet, uanset om denne udøves direkte eller af en medlemmand?</p> <p>2. Gælder det samme i bekræftende fald, såfremt denne lovgivning fra dette forbuds anvendelsesområde udelukker dels erhvervsvirksomhed, som er accessorisk i forhold til arbejdet som regnskabsekspert og udøves i overensstemmelse med reglerne om revisorers fagetske adfærd og uafhængighed og på de betingelser, der er fastsat i artikel 22 i bekendtgørelse nr. 45-2138 af 19. september 1945, dels accessorisk erhvervsvirksomhed, som udøves af et tværfagligt selskab [(SPE)] på de betingelser, der er fastsat i artikel 31-5 i lov nr. 90-1258 af 31. december 1990?«</p>	ERST	O-sag	GA	13.06.24
C-385/23	<p>Finnair <u>Sagen vedrører:</u> 1. Kan et luftfartsselskab påberåbe sig usædvanlige omstændigheder som omhandlet i artikel 5, stk. 3, i forordning nr. 261/2004, alene fordi flyproducenten meddelte, at der forelå en skjult konstruktionsfejl, som påvirkede flysikkerheden og berørte hele flytypen, selv om denne melding først blev givet efter forsinkelsen eller aflysningen af flyvningen?</p>	TRM	O-sag	Dom	13.06.24

	<p>2. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, og det skal prøves, om omstændighederne skyldtes begivenheder, der er en del af det berørte luftfartsselskabs sædvanlige aktivitetsudøvelse og på grund af deres karakter eller oprindelse ikke ligger uden for selskabets faktiske kontrol, finder Den Europæiske Unions Domstols praksis vedrørende for tidligt funktionssvigt af bestemte tekniske dele da anvendelse i en sag som den foreliggende, hvor hverken producenten eller luftfartsselskabet på tidspunktet for aflysningen af flyvningen vidste, hvilken type fejl den pågældende nye flytype var ramt af, og hvordan den kunne afhjælpes?</p>				
C-411/23	<p>D <u>Sagen vedrører:</u> 1) Udgør en konstruktionsfejl i en flymotor, som er blevet oplyst af producenten, en »usædvanlig omstændighed«, der er omfattet af begrebet »uforudsete sikkerhedsproblemer« som omhandlet i 14. og 15. betragtning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 261/2004 af 11. februar 2004 om fælles bestemmelser om kompensation og bistand til luftfartspassagerer ved boardingafvisning og ved aflysning eller lange forsinkelser og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 295/91, hvis luftfartsselskabet var bekendt med den mulige konstruktionsfejl flere måneder før flyvningen? 2) Hvis den i det første [præjudicielle spørgsmål] nævnte motorkonstruktionsfejl udgør en »usædvanli[g] omstændighe[d]« som omhandlet i 14. og 15. betragtning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 261/2004 af 11. februar 2004, der fastlægger fælles bestemmelser om kompensation og bistand til luftfartspassagerer ved boardingafvisning og ved aflysning eller lange forsinkelser og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 295/91, kan et luftfartsselskab således – inden for rammerne af »alle de forholdsregler, der med rimelighed kunne træffes« som omhandlet i 14. betragtning og artikel 5, stk. 3, i forordning nr. 261/2004, og under hensyntagen til den mulige opdagelse af en konstruktionsfejl i flymotoren – forventes at træffe forholdsregler, som omhandlet i forordningens artikel 5, stk. 3, ved at have et erstatningsfly klar, for at blive fritaget for forpligtelsen til at betale kompensation i henhold til denne forordnings artikel 5, stk. 1, litra c) og artikel 7, stk. 1?</p>	TRM	O-sag	Dom	13.06.24
C-551/22 P	<p>Fundación Tatiana Pérez de Guzmán el Bueno og SFL mod Afviklingsinstansen (appel)</p> <p><u>Påstande:</u> 1) Rettens dom af 1. juni 2022 i sagen Fundación Tatiana Pérez de Guzmán el Bueno og SFL — Stiftung für Forschung und Lehre (SFL) mod Den Fælles Afviklingsinstans (T-481/17, EU:T:2022:311) ophæves, for så vidt som Retten heri fastslog, at annullationssøgsmålet kunne antages til realitetsbehandling i første instans. 2) Det fastslås, at annullationssøgsmålet, der blev anlagt i første instans i sag T-481/17, ikke kan antages</p>	FTNET	O-sag	Dom	18.06.24

	<p>til realitetsbehandling, og følgelig, at sagen afvises i det hele.</p> <p>3) Fundación Tatiana Pérez de Guzmán el Bueno og SFL, Stiftung für Forschung und Lehre (SFL) (sagsøgerne i første instans) tilpligtes at betale de omkostninger, som Kommissionen har afholdt i forbindelse med sagen for Retten og i forbindelse med nærværende sag.</p>				
C-144/23	<p>Kubera</p> <p><u>Spørgsmål</u></p> <p>1. Er artikel 267, stk. 3, TEUF til hinder for en bestemmelse i Zakon o pravdnem postopku (den civile retsplejelov), hvorefter Vrhovno sodišče (øverste domstol, Slovenien) i sager om tilladelse til at iværksætte en revisi-onsanke (revizija) ikke foretager en undersøgelse af spørgsmålet om, hvorvidt en parts anmodning om en præjudiciel forelæggelse til Den Europæiske Unions Domstol indebærer en forpligtelse for Vrhovno sodišče (øverste domstol) til at forelægge et præjudicielt spørgsmål for Domstolen.</p> <p>Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende:</p> <p>2. Skal chartrets artikel 47 om begrundelsespligten for retsafgørelser fortolkes således, at en processuel afgørelse om afvisning af en parts anmodning om tilladelse til at iværksætte en revisionsanke i henhold til den civile retsplejelov udgør en »retsafgørelse«, som skal begrundes, hvorfor partens anmodning om en præjudiciel afgørelse ved Den Europæiske Unions Domstol ikke skal imødekommes i den pågældende sag?</p>	UM	O-sag	GA	18.06.24
T-671/22	<p>Vima World mod Kommissionen</p> <p><u>Påstande:</u></p> <p>—Artikel 1 og 4-6 i Kommissionens afgørelse (EU) 2022/1414 af 4. december 2020 om støtteordning SA.21259 (2018/C) (ex 2018/NN) gennemført af Portugal for Zona Franca da Madeira (ZFM) — ordning III annulleres.</p> <p>—Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	ENS	O-sag	Dom	19.06.24
C-85/22	<p>Europa-Kommissionen mod Republikken Bulgarien</p> <p><u>Påstande:</u></p> <p>1) Det fastslås, at Republikken Bulgarien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 4, stk. 4, og artikel 6, stk. 1, i direktiv 92/43/EØF (1) om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (herefter »habitatdirekti-vet«) idet den:</p> <p>—ikke hurtigst muligt og inden for højst seks år har udpeget 194 af de i alt 229 lokaliteter af fællesskabsbetødning i medfør af beslutning 2009/93/EF, 2009/91/EF og 2009/92/EF af 12. december 2008 og afgørelse 2013/23/EF af 16. november 2012, som særlige bevaringsområder,</p> <p>—systematisk og konsekvent ikke har overholdt sin forpligtelse til at udpege de detaljerede bevaringsmål-sætninger, som er specifikke for disse områder,</p>	ENS MIM	O-sag	Dom	20.06.24

	<p>—systematisk og konsekvent ikke har overholdt sin forpligtelse til at iværksætte de nødvendige bevaringsforanstaltninger, der opfylder de økologiske behov for naturtyperne i bilag I og de arter i bilag II, der findes på lokaliteterne, og</p> <p>—ikke har gennemført artikel 6, stk. 1, korrekt i den nationale lovgivning. 2) Republikken Bulgarien tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>				
C-182/22 og C-189/22	<p>Scalable Capital m.fl.</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>1. Skal artikel 82 i databeskyttelsesforordningen fortolkes således, at retten til erstatning ikke i forbindelse med fastsættelsen af erstatningens størrelse kan tillægges karakter af sanktion, navnlig ingen generel eller speciel af-skrækkende funktion, men at retten til erstatning kun har funktion af kom-pensation og evt. godtgørelse?</p> <p>2.a Skal det ved fastsættelsen af retten til erstatning for immateriel skade lægges til grund, at retten til erstatning også har en individuel godtgørelses-funktion – i den foreliggende sag forstået som den krænkedes private inte-resse i at se den forvoldende adfærd retsfulgt, eller har retten til erstat-ning kun en kompense-rende funktion – i den foreliggende sag forstået som den funktion at kompensere for den forvoldte skade?</p> <p>2.b.1. Såfremt det skal lægges til grund, at retten til erstatning for immateriel skade har såvel kompensati-ons- som godtgørelsesfunktion: Skal det ved fastlæg-gelsen af erstatningens størrelse lægges til grund, at kompensations-funktionen har en strukturel forrang frem for godtgørelsesfunktionen eller i det mindste en forrang i form af et hovedregelundtagelsesforhold?</p> <p>Fører dette til, at en godtgørelsesfunktion kun kommer i betragtning i for-bindelse med forsætlige eller groft uagtsomme krænkelse?</p> <p>2.b.2. Såfremt retten til erstatning for immateriel skade ikke kan tillægges godtgørelsesfunktion: Er det ved fastsættelsen af erstatningens størrelse kun forsætlige eller groft uagtsomme krænkelse af databeskyttelses-forordnin-gen, der som bedømmelse af bidrag til den forvoldte skade tillægges ekstra vægt?</p> <p>3. Skal der for forståelsen af retten til erstatning for immateriel skade og udmålingen af denne lægges et strukturelt rangforhold eller i det mindste et hovedregel-undtagelsesforhold til grund, hvor den oplevelse af gene, der skyldes en krænkelse af databeskyttelsesreg-lerne, har mindre vægt end den gene- og smerteople-velse, der er knyttet til en fysisk skade?</p> <p>4. Kan en national domstol, såfremt det lægges til grund, at der foreligger en skade, under hensyn til manglende grovhed frit tilkende en materielt ubety-de-lig erstatning for skaden, som dermed evt. af den krænkede eller generelt kun opleves som symbolsk?</p> <p>5. Skal det lægges til grund for forståelsen af retten til erstatning for imma-teriel skade og bedømmelsen af dens følger, at der først foreligger identi-tetstyveri som omhandlet i 75. betragtning til databeskyttelsesforord-</p>	JM MIM	O-sag	Dom	20.06.24

	ningen, hvis en kriminel gerningsmand faktisk har påtaget sig den registreredes identitet, altså i en eller anden form har udgivet sig for den registrerede, eller udgør allerede den omstændighed, at kriminelle gerningsmænd råder over data, som gør det muligt at identificere den registrerede, et sådant identitetstyveri?				
C-540/22	<p>Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>1. Omfatter den i artikel 56 og 57 TEUF garanterede ret til fri udveksling af tjenesteydelser en af denne ret afledt opholdsret i en medlemsstat til tredjelandarbejdstagere, som må beskæftiges i denne medlemsstat af en tjenesteyder, der er etableret i en anden medlemsstat?</p> <p>2. I benægtende fald, er artikel 56 TEUF til hinder for, at der i det tilfælde, hvor tjenesteydelsen varer længere end tre måneder, skal søges om opholdstilladelse for hver enkelt arbejdstager ud over en simpel anmeldelsespligt for tjenesteyderen?</p> <p>3. I benægtende fald, er artikel 56 TEUF til hinder for</p> <p>a. en national lovbestemmelse, hvorefter gyldigheden af en sådan opholdstilladelse uanset tjenesteydelsens varighed ikke må andrage mere end to år?</p> <p>b. at gyldigheden af en sådan opholdstilladelse begrænses til den varighed af en arbejds- og opholdstilladelse, der gælder i tjenesteyderens etableringsstat?</p> <p>c. at den lovbestemte afgift pr. (forlængelses)ansøgning er den samme som af giften for en normal arbejdstilladelse til en tredjelandstatsborger men femgange højere end den lovbestemte afgift for et bevis for lovligt ophold som EUborger?</p>	UM UIM BM ERST	O-sag	Dom	20.06.24
C-135/23	<p>GEMA</p> <p><u>Påstande:</u></p> <p>Er der tale om overføring til almenheden som omhandlet i artikel 3 i direktiv 2001/29/EF, når operatøren af en beboelsesejendom i beboelsesejendommen stiller fjernsynsapparater til rådighed, som hver især modtager udsendelser via en stueantenne uden en central modtagelse til videresendelse af signalerne?</p>	UM KUM	O-sag	Dom	20.06.24
C-258/23 - C-260/23	<p>Imagens Médicas Integradas m.fl.</p> <p><u>Sagerne C-258/23 og C-259/23 vedrører:</u></p> <p>I. Udgør de forretningspapirer, som er genstand for kontrol i den foreliggende sag, og som er overført via e-mail, en »korrespondance« som omhandlet i artikel 7 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder?</p> <p>II. Er artikel 7 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder til hinder for en beslaglæggelse af forretningspapirer, som hidrører fra kommunikationen via e-mail mellem virksomheders ledere og medarbejdere, når der pågår en undersøgelse af forbudte aftaler og forbudt praksis i henhold til artikel 101 TEUF (tidligere artikel 81 TEF)?</p> <p>III. Er artikel 7 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder til hinder for en beslaglæggelse af sådanne forretningspapirer efter forudgående</p>	KFST	O-sag	GA	20.06.24

	<p>tilladelse fra en judiciel myndighed, i den foreliggende sag det offentlige repræsentant, som har til opgave at repræsentere staten, at forsvare de i loven fastsatte interesser, at retsforfølge strafbare handlinger på grundlag af legalitetsprincippet og at forsvare den demokratiske legitimitet i henhold til forfatningens bestemmelser, og som handler uafhængigt af de øvrige centrale, regionale og lokale myndighedsorganer?</p> <p>Sagen C-260/23 vedrører:</p> <p>I. Udgør de forretningspapirer, som er genstand for kontrol i den foreliggende sag, og som er overført via e-mail, en »korrespondance« som omhandlet i artikel 7 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder?</p> <p>II. Er artikel 7 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder til hinder for en beslaglæggelse af forretningspapirer, som hidrører fra kommunikationen via e-mail mellem virksomheders ledere og medarbejdere, når der pågår en undersøgelse af forbudte aftaler og forbudt praksis i henhold til artikel 102 TEUF (tidligere artikel 82 TEF)?</p> <p>III. Er artikel 7 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder til hinder for en beslaglæggelse af sådanne forretningspapirer efter forudgående tilladelse fra en judiciel myndighed, i den foreliggende sag det offentlige repræsentant, som har til opgave at repræsentere staten, at forsvare de i loven fastsatte interesser, at retsforfølge strafbare handlinger på grundlag af legalitetsprincippet og at forsvare den demokratiske legitimitet i henhold til forfatningens bestemmelser, og som handler uafhængigt af de øvrige centrale, regionale og lokale myndighedsorganer?</p>				
C-626/22	<p>Ilva e.a.</p> <p><u>Sagen vedrører:</u></p> <p>1) Skal Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/75/EU af 24. november 2010 om industrielle emissioner (integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening), navnlig 4., 18., 34., 28. og 29. betragtning samt artikel 3, nr. 2, artikel 11, 12 og 23, samt forsigtighedsprincippet og princippet om beskyttelse af menneskers sundhed i artikel 191 TEUF og 174 [TEF] fortolkes således, at en medlemsstat, ved anvendelse af en national lov, kan fastsætte, at vurderingen af sundhedsmæssige skader udgør en retsakt, som ikke er en del af proceduren for udstedelse og revurdering af en integreret miljøgodkendelse – i den foreliggende sag [premierministerens dekret] fra 2017 – og hvis udarbejdelse ikke nødvendigvis har automatiske virkninger i form af, at den kompetente myndighed tidligt og på en effektiv måde tager hensyn til denne vurdering som led i en procedure for revurdering af den integrerede miljøgodkendelse/premierministerens dekret, især når resultaterne af vurderingen viser en uacceptabel sundhedsrisiko for en betydelig befolkningsgruppe, som er ramt af forurenende emissioner, eller skal direktivet derimod fortolkes således, at (i) den acceptable risiko for menneskers sundhed kan fastlægges på baggrund</p>	MIM	O-sag	Dom	25.06.24

	<p>af videnskabelige epidemiologiske analyser, og (ii) vurderingen af sundhedsmæssige skader skal udgøre en retsakt, som indgår i proceduren for udstedelse og revidering af den integrerede miljøgodkendelse/premierministerens dekret, og endog udgøre en nødvendig forudsætning herfor, og i særdeleshed tages i betragtning på nødvendig, faktisk og tidlig vis af den kompetente myndighed i forbindelse med udstedelse og revidering af den integrerede miljøgodkendelse?</p> <p>2) Skal [direktiv 2010/75], navnlig 4., [15.], 18., 21., 34., 28. og 29. betragtning samt artikel 3, nr. 2, artikel 11, 14, 15, 18 og 21, fortolkes således, at en medlemsstat, ved anvendelse af en national lov, skal fastsætte, at den integrerede miljøgodkendelse (i den konkrete situation den integrerede miljøgodkendelse fra 2012, premierministerens dekret fra 2014 og premierministerens dekret fra 2017) altid skal tage højde for samtlige emitterede stoffer, som videnskabeligt er kendt som skadelige, herunder fraktionerne af PM10 og PM2,5, som det vurderede anlæg uanset genererer, eller kan direktivet derimod fortolkes således, at den integrerede miljøgodkendelse (den administrative foranstaltning om godkendelse) kun skal omfatte de forurenende stoffer, som forudgående er identificeret på grundlag af arten og typen af den udførte industrielle aktivitet?</p> <p>3) Skal [direktiv 2010/75], navnlig 4., 18., 21., 22., 28., 29., 34. og 43. betragtning samt artikel 3, nr. 2 og 25, artikel 11, 14, 16 og 21, fortolkes således, at en medlemsstat, ved anvendelse af en national lov, kan udsætte den frist, inden for hvilken driftslederen for en industriel aktivitet, som medfører alvorlig og betydelig fare for miljøet og menneskers sundhed, skal tilpasse den industrielle aktivitet til den tildelte godkendelse ved at iværksætte de i godkendelsen foreskrevne foranstaltninger og aktiviteter til miljø- og sundhedsbeskyttelse, med ca. syv og et halvt år, således at fristen løber i et samlet tidsrum på elleve år?</p>				
C-726/22 P	<p>Pollinis France mod Kommissionen (appel)</p> <p><u>Påstande:</u> —Den appellerede dom ophæves. —Pollinis France tilpligtes at betale de omkostninger, der er afholdt i forbindelse med de forenede sager T-371/20 og T-554/20 og appellen.</p>	FVM	O-sag	GA	27.06.24
C-236/23	<p>Matmut</p> <p><u>Sagen vedrører:</u> Skal artikel 3 og 13 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/103/EF af 16. september 2009 fortolkes således, at de er til hinder for, at ugyldigheden af en ansvarsforsikringsaftale for motorkøretøjer kan gøres gældende over for den skadelidte passager, når denne også er forsikringstager, der ved aftalens indgåelse har afgivet en urigtig oplysning, som har givet anledning til ugyldigheden?</p>	TRM	O-sag	GA	27.06.24
T-330/20	<p>Haus Jacobus</p> <p><u>Sagen vedrører:</u></p>	MEDST	O-sag	Dom	27.06.24

	<p>Den Europæiske Unions Domstol anmodes i henhold til artikel 267 TEUF om en præjudiciel afgørelse vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt de nationale tyske bestemmelser i §§ 4 og 5 i [Kündigungsschutzgesetz (lov om beskyttelse mod opsigelse)], hvorefter også en kvinde, der som gravid kvinde er omfattet af en særlig beskyttelse mod opsigelse, obligatorisk skal anlægge sag inden for de i nævnte bestemmelser fastsatte frister for at kunne bevare denne beskyttelse, er i overensstemmelse med Rådets direktiv 92/85/EØF af 19. oktober 1992 om iværksættelse af foranstaltninger til forbedring af sikkerheden og sundheden under arbejdet for arbejdstagere som er gravide, som lige har født, eller som ammer (tiende særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EØF).</p>				
C-579/23 P	<p>Consortium des Charcutiers Corses <u>Påstande:</u> — Dommen, der blev afsagt af Den Europæiske Unions Ret (Anden Udvidede Afdeling) den 12. juli 2023 i sag T-34/22, ophæves. — Kommissionens gennemførelsesafgørelse (EU) 2021/1879 af 26. oktober 2021 om afvisning af tre ansøgninger om beskyttelse af en betegnelse som en beskyttet geografisk betegnelse, jf. artikel 52, stk. 1, i forordning (EU) nr. 1151/2012 (1) (»BOB-BGB-forordningen«), (»Jambon sec de l'Île de Beauté« (BGB), »Lonzo de l'Île de Beauté« (BGB), »Coppa de l'Île de Beauté« (BGB)), annulleres. — Kommissionen tilpligtes at bære sine egne omkostninger og at betale de af appellanterne afholdte omkostninger, både i forbindelse med sagen i første instans (sag T-34/22) og appelsagen.</p>	FVM	O-sag	GA	27.06.24